

[Rytter.]

for ikke at risikere noget. Det er rigtigt. Selvfølgelig kan Spørgsmaalet diskuteres. Jeg er decideret af den Mening, at de ikke var pligtige at bøje sig. Jeg tror, at det vilde have været godt, hvis de ikke havde gjort det. Saa vilde det Spørgsmaal ikke have voldt saa stor Uro rundt om, som det har gjort, og saa havde vi ikke haft noget at diskutere her. Saa havde man faaet Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene ligesom med Hensyn til Kirketiendereservefonden. I samme Øjeblik, en saadan Dom falder, er Sagen i Orden.

Jeg sagde før, at hvis man var klar over, at Staten havde begaaet Uret mod Kirken ved at sige til den: I skal betale de og de Penge, og I faar ingen Renter, saa vilde alle Partier have været enige om at sige: selvfølgelig er det ikke Statens Opgave at forurette Kirken; vi mener ikke, det er sket; men *er* det sket, er, vi selvfølgelig villige til at restituere Tabet. Derfor vil jeg i Anledning af den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der er fremsat af den højtærede Ministers Partifælle, spørge: Kunde den højtærede Minister ikke tænke sig den Udvej, at man sagde — deri laa ikke nogen som helst Krænkelse, hverken over for tidligere Ministre, over for Rigsdagen eller Finansudvalgene eller over for nogen som helst —: vi lader det Spørgsmaal, om der her er sket en Uret, om Staten har ladet Kirken afholde Udgifter, som den selv burde have afholdt, om den har taget Penge af Kirkemidler, som den ikke burde have taget, afgøre af en Voldgiftsret, hvortil Ministeren saa kunde udnævne en og en anden Institution en anden, f. Eks. med Højesterets Præsident som Opmand. Jeg er vis paa, at i Tilfælde af, at det skete, vilde der blive Ro om Sagen, uanset hvordan Resultatet blev, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at den højtærede Minister vil sige: det skal jeg i og for sig ikke have noget imod, vi kan diskutere Spørgsmaalet om Voldgiftsrettens Sammensætning, men jeg har ikke noget imod Forslaget; selvfølgelig er jeg Tilhænger af, at er der begaaet Uret, skal den gøres god igen.

Jeg vil gerne, inden jeg udtaler mig angaaende Spørgsmaalet om Paastand paa Overgang til Dagsordenen, høre den højtærede Ministers Udtalelse om: dette Punkt.

H. P. Johansen: Angaaende den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) fremsatte her i Gaar, maa jeg erklære paa mit Partis Vegne, at vi ikke kan stemme for den. Vi har det Syn paa den, at den rummer en vis Kritik; denne Kritik er ganske vist godt pakket ind, men vi kan alligevel ikke stemme for den. Derimod kan vi stemme for den Paastand, som det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup) har stillet, og jeg skal anbefale, at man, naar den Tid kommer, stemmer for denne Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen.

Ud over dette skal jeg ikke gøre ret mange Bemærkninger. Jeg er ganske enig med den højtærede Kirkeminister i, at denne Sag snart maa være uddebatteret, men der er alligevel et Par Bemærkninger, som jeg gerne vil gøre til den ærede Ordfører for Forespørgerne (Rytter). Jeg skal dog vente et Øjeblik, til den ærede Ordfører har Tid til at høre efter. Jeg har vist ikke sagt, at Venstres Ministre havde disponeret over de kirkelige Midler paa denne eller hin Maade. Jeg tror ikke, man kan finde i Fortrykket, at jeg har sagt dette. Jeg tror, den ærede Ordfører tillod sig at give mine Udtalelser en lille Drejning for saa bag efter at kunne komme til at slaa løs paa dem. Det, jeg har hentydet til, er dette, som ogsaa den højtærede Minister har været inde paa, at Venstres Ministre har disponeret forkert med Hensyn til den kirkelige Ligning og derfor været med til at skabe det Underskud, som nu engang skulde dækkes. Det har jeg hentydet til med Hensyn til Venstres Ministre. Og saa er der en anden Ting, jeg har peget paa; det er dette, at Venstre som Parti har været med til at give Tilladelse til de Dispositioner, som det nu angriber baade her og ude paa Møder. At Venstre som Parti har givet Ministeren Tilladelse til at disponere saadan, som der er sket her, kan man nu engang ikke komme udenom. Jeg kan henvise til Folketingets Behandling af Tillægsbevillingslovforslaget for 1933—34, hvor Venstres Ordfører udtalte om den Anmærkning, der angaar den halve Million af Kirketiendemidlerne: Den har vi tiltraadt. Jeg kan ogsaa nævne, at det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit ved samme Lejlighed havde Ordet og heller